

Dulapul cu monștri

MAGDA COJOCEA, IRINA PETCU, IOANA TARAU

ILUSTRATII ANKESAMON

Dulapul cu monștri

TEXT -MAGDA COJOCEA, IRINA PETCU, IOANA TARAU

ILUSTRATII - ANKESAMON

CORECTURA - MARIUS RUSU

COORDONATOR COLECTIE - IRINA PETCU

Dulapul cu monștri

Smaranda are șase ani. A început de curând școala, așa că, în camera ei se află și un birou, alături de patul alb cu inimioare și un raft cu cărți. Biroul - care a fost al bunicii - are, pe lângă semnele făcute de timp, multe compartimente și adâncituri ciudate. E puțin cam mare și stingher în încăperea în care celelalte obiecte de mobilier sunt noi și colorate. Smaranda prețuiește mult biroul și nu vrea să renunțe la acesta. Adulții se amuză dar ea e ferm convinsă că biroul îi oprește pe monștrii din dulap să iasă din cameră.

Dacă nu ar fi biroul bunicii, monștrii ar pune stăpânire pe toată casa. Smaranda nici nu vrea să se gândească la ce s-ar întâmpla atunci.

Așa arată dulapul cu monștri din camera Smarandei.

Ești gata să-l deschizi?

dulapul Smarandei

„Dar aceștia nu sunt monștri, sunt doar niște jucării obișnuite” ai spune tu.

– Ba sunt, te-ar contrazice Smaranda. De pildă, Urs e preferatul meu. Îl iubesc atât de mult, încât merge cu mine peste tot. Chiar și la școală ... Dar asta e SUPER SECRET, nimeni nu trebuie să știe. Și totuși, în fiecare seară, Urs se transformă în monstru. La fel fac și celelalte jucării de pluș.

Prima oară când Urs s-a transformat, Smaranda a plâns până în zori. Urs dormise cu ea noapte de noapte, dintotdeauna. Urs îi știa toate necazurile și era ajutorul ei secret la școală. Acum însă, în fiecare seară, este pus în dulap și închis cu cheia. Noaptea se întâmplă ceva și cu Urs, și cu celelalte jucării de pluș. Smaranda le aude vorbind noaptea și chicotind. Le numește Înfricoșătorii.

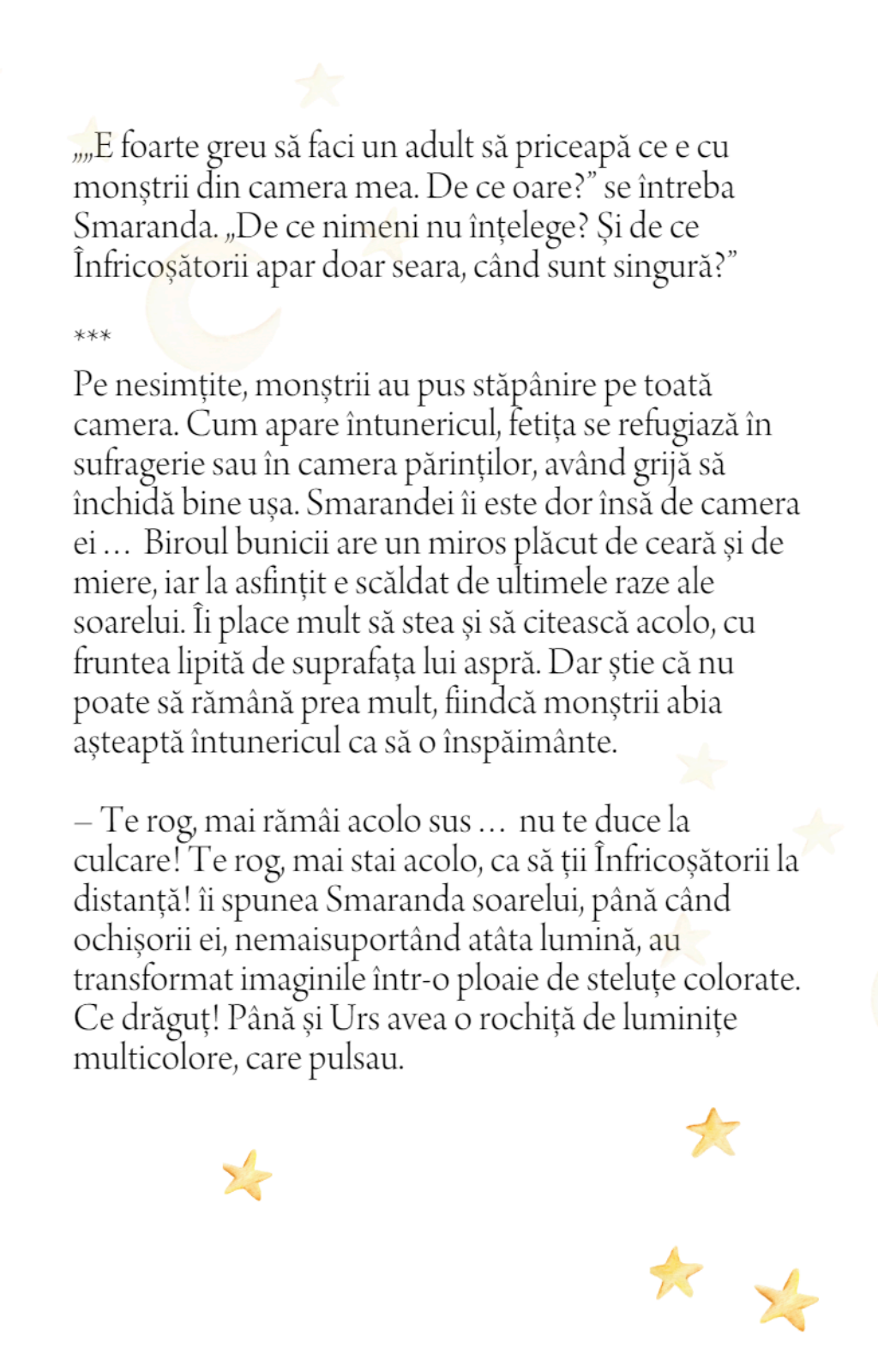
Dar cel mai rău e, și Smaranda știe sigur-sigur asta, că Urs poate să deschidă dulapul pe dinăuntru, pentru că este foarte deștept. La început, Smaranda a cerut ajutorul. Și mama, și tata, și bunicii au căutat monștrii din dulap. Ciudat însă ... Oricine altcineva intra în camera ei vedea doar un dulap cu jucării de pluș.

„E foarte greu să faci un adult să priceapă ce e cu monștrii din camera mea. De ce oare?” se întreba Smaranda. „De ce nimeni nu înțelege? Și de ce Înfricoșătorii apar doar seara, când sunt singură?”

Pe nesimțite, monștrii au pus stăpânire pe toată camera. Cum apare întunericul, fetița se refugiază în sufragerie sau în camera părinților, având grijă să închidă bine ușa. Smarandei îi este dor însă de camera ei ... Biroul bunicii are un miros plăcut de ceară și de miere, iar la asfințit e scaldat de ultimele raze ale soarelui. Îi place mult să stea și să citească acolo, cu fruntea lipită de suprafața lui aspră. Dar știe că nu poate să rămână prea mult, fiindcă monștrii abia așteaptă întunericul ca să o înspăimânte.

– Te rog, mai rămâi acolo sus ... nu te duce la culcare! Te rog, mai stai acolo, ca să ții Înfricoșătorii la distanță! îi spunea Smaranda soarelui, până când ochisorii ei, nemaisuportând atâta lumină, au transformat imaginile într-o ploaie de steluțe colorate. Ce drăguț! Până și Urs avea o rochiță de luminițe multicolore, care pulsau.

„E foarte greu să faci un adult să priceapă ce e cu monștrii din camera mea. De ce oare?” se întreba Smaranda. „De ce nimeni nu înțelege? Și de ce Înfricoșătorii apar doar seara, când sunt singură?”

Pe nesimțite, monștrii au pus stăpânire pe toată camera. Cum apare întunericul, fetița se refugiază în sufragerie sau în camera părinților, având grijă să închidă bine ușa. Smarandei îi este dor însă de camera ei ... Biroul bunicii are un miros plăcut de ceară și de miere, iar la asfințit e scaldat de ultimele raze ale soarelui. Îi place mult să stea și să citească acolo, cu fruntea lipită de suprafața lui aspră. Dar știe că nu poate să rămână prea mult, fiindcă monștrii abia așteaptă întunericul ca să o înspăimânte.

– Te rog, mai rămâi acolo sus ... nu te duce la culcare! Te rog, mai stai acolo, ca să ții Înfricoșătorii la distanță! îi spunea Smaranda soarelui, până când ochisorii ei, nemaisuportând atâta lumină, au transformat imaginile într-o ploaie de stelute colorate. Ce drăguț! Până și Urs avea o rochiță de luminițe multicolore, care pulsau.

„– Urs, nu am știut că ești prințesă! râdea Smaranda, dansând împreună cu plușul ei preferat.

– Tati, tu vezi acum stelute colorate? Eu văd peste tot ... chiar și tu ai un una pe vârful nasului!

– Stelute? Doar verzi sau de toate culorile? se interesă tata cu seriozitate, privind-o pe deasupra laptopului.

– De toate culorile! Le văd oriunde mă uit, parcă mă urmăresc. Iar Urs are rochiță de bal cu licurici roz.

– Hm, cred că sunt doar stelutele tale. Ai stat cu ochii prea mult în soare și de aceea vezi puncte de lumină.

Eu nu le pot vedea ... deși s-ar putea să văd și eu niște puncte negre, dacă mai stau mult cu ochii în ecran.

Mai bine hai să dansăm cu stelutele tale!

– Sunt doar ale mele, șoptea pentru sine Smaranda, râzând fericită.

Și monștrii din dulap erau tot ai ei. Dar acum știa ce are de făcut.

” Noroc că era vacanță, fiindcă avea foarte mult de lucru. Întâi l-a desenat pe Urs. De trei ori la rând. Prima dată a avut grijă să deseneze toate detaliile: urechiușa dreaptă ușor desprinsă, inimioara desenată cu pixul albastru pe lăbuța din față. Apoi, la celelalte două portrete, a devenit nerăbdătoare, iar mânuța i-a zvâcnit pe hârtie. Le-a privit cu atenție. Nu prea semănau cu originalul, așa că, pentru a spulbera orice îndoială, a scris mare, pe fiecare foaie, URS. Era gata.

A luat unul dintre desene și l-a rugat pe tatăl ei să îl transforme pe Urs în monstru. Tata i-a desenat lui Urs o coadă de crocodil, o pereche de ochelari și s-a oprit.

– Cred că monștrii nu sunt chiar specialitatea mea, a râs el. Monstrul desenat de mamă era și mai jalnic. Avea un aer de copil pierdut în stația de autobuz. Cum zicea tata, îți venea să îl iei în brațe și să îi dai un biberon cu lapte. Mama chiar nu se pricepea deloc la monștri.

Venise rândul să le arate cum se transformă Urs, seara, în mintea ei. Smaranda a muncit mult, încercând să își amintească fiecare detaliu: botul alungit, urechile țepoase, ghearele lungi, zâmbetul înfricoșător.

– O, ce creatură, mă cam ia cu fiori! exclamă mama. Așa îl vezi tu seara pe Urs? Nu e de mirare că nu mai vrei să dormi cu el...

Smaranda încuviință, fericită. În sfârșit, reușise să le explice.

– Am putea să îl donăm pe Urs, ce zici?

Nu, nu se putea. Smaranda îl iubea. Urs făcea parte din ea. Era de neimaginat să fie dat. Trebuiau să găsească o altă soluție.

” A doua zi, Smaranda a desenat toți monștrii pe care îi vedea ea.

– Hmm, și totuși încă îți poți recunoaște jucăriile tale preferate în monștrii ăștia, spuse tata. Cred că știu ce se întâmplă.

Seara, au mers împreună în parcul de lângă școală. Tata îi arată cum soarele face ca umbrele lor să pară mari și caraghioase. Și cum, dacă bate vântul, copacii își împletesc umbrele crengilor cu ale lor, desenând pe asfalt monștri ciudați.

– Cred că ceea ce se întâmplă, Smărănducă dragă, e că tu vezi umbrele din cameră amestecate cu umbrele jucăriilor.

– Doar atât? Și râsetele? Și zgomotele?

– Seara, fiindcă e liniște, auzim orice zgomot diferit. Toate răsună altfel – biroul bunicii își întinde picioarele bătrâne și oftează, motanul sforăie, mama pufnește în timp ce dă peste jucăriile nestrânse. Sunt convins că uneori auzi și ce ascult eu la căști.

Smaranda a început să râdă. Asta era adevărat, auzea toate aceste lucruri. Și, uneori, mama comenta că ea și tata lăsau capcane prin casă – piese mici de construcție, mingi săltărețe, coji de banană, ambalaje. Odată se lovise destul de rău, fiindcă Smaranda uitase skateboard-ul lângă ușa de la intrare ... și mama a pus piciorul chiar pe acesta. Iar ea și tata o priviseră încremeniți cum planează ... noroc că a aterizat pe jumătate de canapea. De atunci, începuseră și bombănelile la adresa lucrurilor care se încăpățâneau să nu ajungă la locul cuvenit ...

„— Ce interesanți sunt monștrii din dulapul meu! strigă Smaranda. Vreau ca mâine să iau toate jucăriile în parc, să văd care are cea mai înspăimântătoare umbră ...

— Bună idee. Vin și eu cu laptopul meu, să văd dacă umbra lui e buhuhu ...

— Bine, dar atunci mă lași să îi fac și lui o baie? Să îl pregătesc de parc?

— Mai bine fără laptop. Ne limităm la monștrii murdari din dulapul tău, bine? Laptopul rămâne acasă, s-a răzgândit repede tata.

Și, uite așa, Smaranda a început să se împrietenească cu monștrii din dulapul albastru. Încă îi aude vorbind – însă știe că asta e ceva ce adulții chiar NU POT să înțeleagă. Dar nu îi mai este teamă de monștrii din camera ei.

Până la urmă, umbra ei e cea mai mare din cameră.

